

VRIJDUIKEN NAAR LEVIATHANDRIL,

een verhaal van de Cirkelzee

door Tais Teng

De tantes hadden de neiging om mij te beklagen zodra ze over mijn huwelijk hoorden, vooral die van mijn moeders kant.

‘Oy, jij zielig, onschuldig lammetje,’ zou een van die in hoofdvodden gehulde feeksen uitroepen, ‘uitgehuwelijkt aan zo'n stokoude man! En als zijn derde vrouw nog wel. Hoe kon je vader zoiets nu doen? Had hij schulden bij die kerel?’

‘Nou,’ zou ik antwoorden, ‘zijn haar ziet misschien wit als sneeuw, maar hij heeft er nog een flinke bos van, in tegenstelling tot sommige van mijn ooms. En dat hij een driehonderdjarige aartsmagister is, heeft hem enkel geiler en erotisch bekwamer gemaakt dan de gebruikelijke echtgenoot.’ Op dat punt krulde ik dan mijn lippen in die speciale geheimzinnige glimlach, met slechts een vleugje van een verlegen maagd erin. ‘En er zijn natuurlijk andere, eveneens niet te versmaden voordelen.’

Natuurlijk moest ze dan vragen welke niet te versmaden voordelen dat dan wel waren. Ik liet de stilte voortduren terwijl mijn bedeesde glimlach langzaam naar een grijns verschoof.

‘Mijn meester en echtgenoot geeft de voorkeur aan jonge en beeldschone vrouwen,’ antwoordde ik en zag dan haar ogen oplichten, klaar om mijn lot opnieuw te bejammeren: ‘Jij arm schaap. Dus over tien jaar gaat een vierde vrouw zich op jouw plaats in zijn bed vlijen en zul je de vloer moeten vegen en hun kleren wassen totdat je knokkels rood als karbonkels worden.’ Ze knikte heftig. ‘Daar weet ik alles van.’

Hoe bevredigend was om dan mijn hoofd te schudden!

‘Nee, nee, u begrijpt me verkeerd. Hij houdt van jonge vrouwen, dus zorgt hij met zijn machtige spreuken dat hun ogen helder als meren blijven, hun lippen vol en rijp als bedauwde kersen. Zijn

eerste vrouw moet nu tegen de negentig lopen, maar ze had mijn tweelingzus kunnen zijn, met borsten zo stevig als meloenen en haar lokken glanzend als nieuw geslagen koper.'

Dat zou haar steevast de mond snoeren en haar weg laten vluchten als een grauwe nachtmot voor het ochtendlicht. Maar dat was voordat mijn echtgenoot mij naar de top van de kraterwand meenam.

We stonden op de rand van de klip, met onze rug naar zijn paleis en met de Cirkelzee zo'n halve mijl onder ons. Om mijn man dansten bezweringen: bleke vuurvliegjes die je alleen vanuit je ooghoeken kon zien.

De bries voelde warm aan en geurde naar kamferhout en bergamot. Geen enkele wind zou de delicate neus van een magister durven bestoken met de stank van ontbindende zeehonden of gestrande kwallen.

'De zee is breed en diep, mijn Avenne,' zei hij. 'En boordevol kostelijke magie.' Mannen leggen hun jonge vrouw graag uit hoe de wereld, het universum en heel de rest in elkaar zit, maar ze willen ook weer niet dat hun kersverse echtgenote *te* onwetend is, dus ik knikte en zei: 'Dat komt omdat het vlammeende zwaard van Michael het krachtigste wapen onder heel Ormazds hemel was. Toen koning Salomo het gebruikte om de stad van de djinns te vernietigen, sloeg het een krater in heel Arabië. Eentje die van Jorsaleem tot Basra reikte.'

Met mijn geheugen is niks mis: dit waren zijn eigen woorden van twee dagen eerder.

Hij glimlachte tevreden, als alle mannen die die hun eigen woorden horen echoën van kusbare lippen. 'De wateren van de Cirkelzee zijn verzadigd met mana, met de transcendente echo van die zwaardslag. Magie condenseert op de donkerste en heimelijkste plekken. Ze vormen parels zo groot als de ogen van een leviathan, of kromzwaarden die dwars door hemelijzer kunnen houwen, pantsers zo glanzend is dat een enkele blik je vijanden met blindheid zal slaan.' Hij knipte met zijn vingers: 'Trek je kleren uit.'

'Hier?' vroeg ik. 'Ik ben natuurlijk altijd bereid tot minnespel, maar maken doornstruiken en heide geen wat armzalige matras?'

'Je begreep mij verkeerd, mijn lieve vrouw. Je schoonheid zou zelfs distels in eiderdons veranderen, maar ik wil je naakt omdat je voor me gaat duiken en zijden broeken of opalen kettingen je alleen maar in de weg zouden zitten.'

Nadat ik mijn kleren had opgevouwen en mijn sandalen op het stapeltje gelegd had, liep ik naar de rand van de klif. De branding trok een witte kanten ruche tegen het zwarte zand. Alles zag er verbazend hard uit, zelfs het blauwe water.

'Wil je dat ik de zee in duik? Ik kan niet eens zwemmen!'

Hij hief zijn linkerhand en de zee werd transparant, terwijl mijn eigen ogen zich zo scherp stelden als die van een havik. Tussen twee rotsblokken nestelde zich een zilveren knots, bezet met de vingerlange karteltanden van een witte haai.

'Hij heeft zijn eigen naam al gekozen: *Onovertroffen Bijter*. Elke wond gereten met dat wapen houdt nooit meer op met bloeden. Het spuit gretig naar buiten totdat de laatste druppel het lijk van mijn vijand heeft verlaten.' Hij likte zijn lippen, het toonbeeld van mannelijke wapenlust. 'Zelfs een schrammetje is daarom dodelijk.'

'Wil je dat ik van de top van de klip spring en honderd man-lengtes naar beneden duik? En dan weer omhoog zwem en je die strijdknots overhandigt?'

'Je begrijpt het. Mijn magie zal je zekerlijk beschermen.' Hij zag er op dat ogenblik onbeschrijfelijk knap en aantrekkelijk uit, met zijn ogen lichtend als maansteen en zijn lippen zo vol als van een Afrikaanse god. Zijn kin was baardloos en glad geschoren als de Romeinse legionairs op de muurschildering in het verlaten heiligdom van Mithra. Knap en streng. Weigeren was duidelijk geen optie.

Mijn magie zal je zekerlijk beschermen. Ik vond dat woord *zekerlijk* niet leuk. Het klonk een beetje twijfelend.

Hij stapte dichterbij en tikte mijn nek aan met een van zijn ringen. Kieuwen openden zich in mijn hals en ik begon prompt te stikken, happend naar lucht die ik niet langer kon ademen.

'Duik, mijn liefste. Je hebt nu water nodig om te overleven.'

Hij duwde me over de rand en terwijl ik viel, met een schorre doodskreet in mijn kielzog, verlengden mijn vingers zich tot ik in de hemel wapperde met brede kikkerpoten. Vissenschubben waaierden uit over mijn blote armen en buik.

Een plons en ik sperde mijn mond automatisch wijd open en ademde het water in. Het tintelde en borrelde, en vulde ogenblikkelijk alle holtes van mijn gloednieuwe lichaam.

Een groene gloed omringde me, rijk als smaragd en vol met kleine visjes en rond darrende garnalen. Ik keek omhoog en het oppervlak maakte een wiebelende spiegel en liet me mijn veranderde lijf zien. Mijn benen waren versmolten tot een enkele staartvin en mijn ogen waren naar de zijkanten van mijn langwerpige gezicht geschoven.

'Jij bent niet een van mijnen,' galmde een stem recht in mijn hoofd. 'Geen vlees van mijn vlees.'

Ik verstijfde. Het was een immense stem, een onbeschrijflijk *wijde* stem, en ik begreep dat het de Cirkelzee zelf was die sprak. 'Je bent geen echte zeemeermin en je dook omlaag om mijn schatten te stelen. Ik kan je niet zien. Nog niet. Ik ken je ware naam niet. Nog niet. Maar binnenkort zal dat wel geval zijn. O, ik zal je verpulveren zoals een rivierkreeft een paling met een dunne huid tussen haar scharen verplettert. Geef antwoord, jij vunzige indringer!'

Haar antwoorden leek mij toch minder verstandig.

Ik liet mezelf stokstijf naar beneden zakken, inert als een brok losgeraakt koraal, en durfde mijn armen en staart niet meer te verroeren. Ik wist dat sommige vissen elke beweging aanvoelden, elke verstoring van het water, en de vissen waren ongetwijfeld Haar oren.

Om mij heen versomberde het water van algengroen naar grijs en werd toen duister als een maanloze nacht. Roofvissen en kwalen staken hun lantaarns aan: strepen van broeierig rood

gleden lang hun lijven, stroomden langs hun tentakels. Anderen hingen een hengel tussen hun ogen met een blauwe vonk als aas.

Ver, ver onder hen pulseerde de knots met een uitnodigend geel: mijn baken.

De tijd verstreek, een verschrikkelijk lange tijd terwijl ik zo zonk. De strijdknoks trok me naar zich toe, werd langzaam duidelijk. Ongetwijfeld verlangde het wapen ernaar om in het licht van de zon rondgezwaid te worden door een krachtige krijgershand en het bloed te proeven van wezens die wat ingewikkelder waren dan lillende kwallen en trage zeesterren.

Ik streek uiteindelijk vlak naast de strijdknoks neer.

'Neem mij,' zei de strijdknoks met een stem schril en gierend als de een klauwhaal van een kat over een spiegel in een poging zijn reflectie te verscheuren 'Neem mij, mijn krijger, mijn kampioen!'

'Ik ben een vrouw. Ik kan geen krijger zijn. Wanhoop niet. Ik zal je naar iemand brengen die je wat graag rondslingert en je tanden door het levende vlees van zijn vijanden laat scheuren.'

'Nee. Jij moet mijn kampioen zijn. Mijn amazone.'

'Sorry. Ik kan het niet. Ik ben geen één-borstige Hippolyte die de boogpees bespeelt als een *oud* en geen schoner beeld kent dan een vijand die van zijn paard tuimelt met haar pijl in zijn hart. Ik weet maar amper wat de scherpe kant van een kromzwaard is.'

'Dat zul je snel genoeg leren. Het zal geen eenzijdige deal zijn. Ik drink zijn bloed en jij krijgt zijn resterende jaren. Je kunt voor eeuwig leven. '

'Ja, wadend door een meer van bloed!'

'Ja, jij en ik. Zou dat niet heerlijk zijn?'

Ik zwom naar het licht met de krachtige slagen van mijn zwemvlieshanden en mijn staart. Door de magische knots voelde ik me zo goed als onkwetsbaar. Ik kon me geen enkele bewoner van de diepte voorstellen die sterk genoeg was om het tegen mijn knots op te nemen.

Het spiegellende oppervlak was slechts zes slagen boven mij toen ik de stem van de Cirkelzee opnieuw hoorde. Het gniffelde en borrelde, met al het kwaadaardige genoeg van een klein meisje dat de poten van een levende duizendpoot uittrok.

'Ik ken je naam, Hippolyte. Jij dwaas, je vertelde mijn zeeschat je naam!'

Hoe groot en machtig ook, de Cirkelzee moest slechthorend zijn of gewoon dom.

Ik ben geen één-borstige Hippolyta die de boogpees bespeelt als een oud, had ik gezegd.

'Al mijn naaldtandvissen kennen jouw naam nu, Hippolyta. Alle schitterende purperhoorns met hun gretige gifangel.'

Toen ik uit de golven oprees, stond hij op het zwarte zand. Mijn staart splitste zich en veranderde weer in twee benen. Kippenvel rimpelde meteen mijn huid en deed mijn tanden klapperen.

'Prachtig,' zei hij. 'Je bent even capabel als ik hoopte. Geef mij nu de strijdknots.'

Er zat een vreemde en nogal alarmerende echo uit een van mijn favoriete verhalen in dat verzoek. De magister die een dienaar uit klei kneedde en hem de vulkaan in stuurde om een lavajuweel te stelen van de Vuurvorst. Zodra hij de magus het juweel overhandigde, knipte de tovenaars met zijn vingers en de dienaar verkrumelde tot gortdroog gruis.

Onzin, zei ik tegen mezelf. *Het leven is geen wonderverhaal. Hij mikt mij beslist niet terug in de golven om te verdrinken als ik hem de strijdknots niet geef.*

'O mijn liefste,' zei hij, 'Je rilt, huivert. Geef mij de strijdknots en ik zal een wollen mantel over je schouders leggen.'

'Dat zou ik beslist op prijs stellen,' zei ik en legde de strijdknots in zijn handen. 'Hij is helemaal van jou.'

De strijdknots kronkelde echter in zijn greep en transformeerde zich tot moeraal. 'Je bent mijn meester niet!' brulde de knots. 'Zij is het en niemand anders!'

Zijn tanden verlengden zich en zijn kop schoot uit naar het gezicht van mijn echtgenoot. De vuurvliegjes rond mijn man gloeiden op tot het vonken verblindend zonlicht en stopten de hoektanden een vingerbreedte van zijn neus.

Hij lachte: 'Zeewapens zijn in het begin zo wild en onhandelbaar. Ik tem ze uiteindelijk altijd.'

Hij siste een woord in de Eerste Taal en de strijdknops verstarde.

Mijn man hief vervolgens zijn hand en legde de geborduurde mantel die uit de lucht stolde over mijn schouders. Even later verschenen ook mijn vergulde Griekse sandalen aan mijn voeten en de leren veters wikkelden zich om mijn kuit.

'Je hebt het prima gedaan, mijn liefste,' zei hij en omhelsde mij. Ik legde mijn wang tegen de holte van zijn nek en sloot mijn ogen. Twee hartenkloppen later waren we terug in ons paleis.

Die avond, liggend in ons bed, zei ik: 'Je kent mijn naam natuurlijk, maar je hebt mij nooit de jouwe verteld.'

'Is dat zo?' Hij trok een sneeuw witte wenkbrauw op. 'En Andros ben Outis dan? Ik schreef die naam op onze huwelijksrol.'

'Ik ken mijn talen, echtgenoot. Dat is domweg Grieks voor *Een man die de zoon van niemand is.*'

'Je moet de slimste van al mijn vrouwen zijn! Geen van de anderen heeft mijn naam ooit in twijfel getrokken. Weet dan dat de ware naam van een tovenaars zijn dierbaarste bezit en zijn achilleshiel is. Als een vijand die naam ooit zou leren, zou hij altijd weten waar ik ben en zelfs de meest onbeholpen spreuk kan me dan gruwelijk verwonden.'

'Ik zal niet aandringen.'

Hij omhelsde me en kustte me op de lippen, hard, alsof daarmee die belofte wilde verzegelen.

De volgende ochtend vond ik het satijnen kussen naast me leeg. Ik hoorde hem van een afstandje lachen, een lach die beantwoord werd door een gebrul als van een woedende stier.

De strijdknops, dacht ik, hij worstelt nog steeds met de strijdknops. Hij geeft hem bevelen en de knops geeft geen strobreed toe.

Ik voelde een steek van berouw. Ik had hem uit zijn geboorteplaats geplukt en ongevraagd aan een ander overgedaan. Even voelde ik me vies en laaghartig, als een moeder die haar eigen baby verkocht had.

Nee, besloot ik, hij was mijn verkwanselde baby niet. Dit was meer als een ganzenkuiken dat uit zijn ei kroop en achter de eerste persoon aanwaggelde die hij zag.

Ik nam twee forse slaven mee en draafde alle driehonderd treden van de Porfieren trap af naar de ochtendmarkt.

Bij de eerste kraam kocht ik een speenvarken en bij de volgende een mand met honingmeloenen. Ik stopte bij Schele Fatima en streelde een rol satijn. Het voelde zo glad als het velletje van een baby, een stof die kleermakers *glinsterende drakenshub* noemen en enkel voor de mantels van emirs en satrapen gebruiken. Ik besloot dat ik wel enige luxe verdiend had. De levende knops moest een schat zijn die zijn eigen wonderverhaal waard was.

Toen ik mijn geldbuidel openknoopte, was hij weer tot het trekkoord gevuld met gouden drachmen. Ik wist dat ze nooit op zouden raken.

De volgende nacht sliep hij bij zijn eerste vrouw, de tweede bezocht mijn heer en meester zijn tweede vrouw en toen besloot hij dat hij het nieuwe Circassiaanse meisje, dat sultan hem gezonden had, nodig eens moest uitproberen.

Dat irriteerde me, maar een vrouw hoort plichtsgetrouw en gehoorzaam te zijn. Ik wist natuurlijk dat elke vrouw die haar zout waard was, haar man moest kunnen temmen, maar ik was nog zo onervaren en zijn andere echtgenotes zouden me waarschijnlijk geen tips geven.

Toen ik ontwaakte, stond de aartsmagister aan het voeteneind van mijn bed.

'Goedemorgen, mijn schone Avenne. Is dit geen perfecte dag voor een zwemtochtje?'

'Je hebt een nieuwe zeeschat gelokaliseerd en nu is het ineens weer *mijn schone Avenne*?'

Hij ging naast me zitten en sloeg een arm om mijn schouders.

'Ik heb je gekwetst. Ik had niet met die slavin moeten slapen. Niet zo snel na je heroïsche duik.'

Ik duwde zijn arm weg en hij stribbelde niet tegen.

'Waar moet ik deze keer op vissen?'

'Niets dodelijks, liefde van mijn leven. Het omgekeerde eigenlijk. Een ketting van groene parels.

Ze waarschuwen je wanneer een gerecht of drank vergiftigd is door zwart te kleuren.'

'Ik dacht dat je daarvoor die Florentijnse ring met de amethyst had?'

'Deze parels waarschuwen zelfs voor langzaam gif. Het soort dat maanden wacht voordat het plotseling je hart in een sidderende klodder was verandert.'

Ik zuchtte. 'Ik ben maar een meisje, ongeschoold in magie. Waarom zwem je zelf niet naar beneden?'

'Ze heeft mijn gezicht gezien. Ze kent inmiddels drie lettergrepen van mijn ware naam. Op het moment dat een enkele teen haar wateren raakt, neemt de Zee mij te grazen. Duizend albatrossen zullen uit de lucht omlaag duiken en me uit elkaar scheuren. Een tsunami rolt aan en veegt mij en ons paleis weg. Waarschijnlijk allebei.' Hij zuchtte. 'Hetzelfde geldt voor mijn andere twee vrouwen. Samen plunderden we de schatgrotten van de zee om ons eerste fortuin te vergaren.'

'Maar ik ben nog onbekend? De zee kent mijn naam of gezicht niet?'

'Er blijven maar twee andere schatten over die ik nodig heb en dan kan ik ons voor altijd veilig maken. Ik zou je het niet vragen of we niet op het scherp van het zwaard balanceerden. Behalve Haar heb ik nog andere vijanden en die beginnen samen te werken.'

'Vertel me dan de waarheid over die ketting. Het moet iets effectievers zijn dan alleen een giffluisteraar.'

Hij keek me aan en zijn ogen waren ondoorzichtig, onleesbaar alsof het werkelijk maanstenen waren.

'Het zijn eieren, Avenne,' gaf hij uiteindelijk toe. 'Leviathandrill. Als ze uitkomen, zullen de leviathans mij gehoorzamen, niet Haar. Met hen als leger kan ik ongehinderd de hele Cirkelzee bevaren, schatting eisen van alle trotse havensteden.' Zijn ogen straalden.

Uiteindelijk ging ik terug naar het strand en liet ik hem zijn meerminmagie op mijn lichaam gebruiken. Het was niet eens dat ik hem niet durfde weigeren: nee, ik wilde bemind worden, mij veilig weten in zijn liefde, al was het maar als gedweeë derde vrouw.

Zodra ik een omslaande golf in dook, ging het al mis.

'Gegroet, o Hippolyta die zo trots is op haar valse naam,' zei de Cirkelzee. 'Ik kan je al bijna onderscheiden van de andere vissen. Je bent als een voetstap in de nacht, meisje. Iedere keer als ik je hoor, wordt het eenvoudiger om je te vinden.'

De stem sidderde door mijn hele lichaam, zoveel luider dan de eerste keer. *De Zee is vlakbij. Ze kan mij al bijna aanraken.*

Ik zei natuurlijk niets terug, maar misschien was het al fataal om door het water te zwemmen dat haar lichaam vormde?

Ik besloot dat snelheid belangrijker was dan voorzichtigheid en dook omlaag, snel als een dolfijn.

Het blauw kleurde groen, indigo, en uiteindelijk bleven alleen de flakkerende lampen van de diepzee over.

Ik zocht verwoed naar het uitnodigende geel van gecondenseerde magie, gluurde in ravijnen, zwom door koraalgrotten die gaapten als de muilen van leviathans.

'Ik weet waar je vandaan kwam, valse zeemeermin. Een van mijn zeemeeuwen zag je de trap afdalen, daar hoog op de kraterwand.'

In mijn hoofd verscheen een beeld van een vrouw die de Porfieren-trap afdaalde, een mand aan elke arm. Twee slaven volgden haar.

'Je kwam uit het nest van de dieven die mijn schatkamers plunderden.'

Het beeld expandeerde, maar mijn gezicht bleef een wiebelend ovaal, met de ogen niet meer dan zwarte stippen. Meeuwen konden zich waarschijnlijk geen gezicht herinneren dat niet gevederd was of een snavel ontbeerde.

Een glimmer geel schemerde aan mijn linkerkant. Op hetzelfde moment ontdekte ik een peloton witte haaien, in V-formatie opgesteld. Witte haaien jaagden zelden samen en nooit als er geen zeehond te bekennen viel. *Ze zijn Haar ogen en oren.*

Ik was wat graag halsoverkop gevlucht en de parels de parels gelaten. Dat was helaas geen optie meer. Als ik nu wegschoot, zouden de haaien me beslist opmerken. De Cirkelzee kende ongetwijfeld de locatie van elke meermin en ik zou onmiddellijk door de mand vallen. Een meermin die niet bestond, en dus de indringer.

Had ik maar een wapen meegenomen! Een magische harpoen, een amulet dat haaien afstootte, maar mijn naamloze echtgenoot had me niets gegeven. Ik had er dringend om gevraagd nadat ik instemde om zijn laatste schat te roven.

'Nee, magie heeft geen zin, liefde van mijn leven. Niets wat ik je kon geven, is ook maar vagelijk opgewassen tegen Haar aangeboren magie. Met een amulet zou ze je alleen maar sneller opmerken. Wees geen trotse pantservis vol gifstekels maar een schichtig sproutje of beter nog een grijze garnaal.'

Ik deed wat ik lang daarvoor had moeten doen: ik hief mijn zwemvlieshanden op naar de onzichtbare hemel en bad. 'Grote Ormazd, Zonnegod en Bewaarder van de Vuren, luister naar Uw dochter. Ik zoek uw wijze raad.'

Ik had de Ormazd elke avond geprezen als de zon ter kimme neigde en had ijveriger voor het heilige vuur op de binnenplaats gezorgd dan al mijn zusters. Dat telde toch voor iets?

Misschien was dat inderdaad zo, want ik hoorde een piepklein stemmetje. Een stem die zo zacht was dat het gewoon een verdwaalde gedachte kon zijn, of iets dat ik in een schriftrol had gelezen.

'Haaien verslinden nooit het ei van een leviathan, omdat ze weten dat de wraak van de moeder verschrikkelijk zal zijn.'

Misschien was het onzin, pure verbeelding: meer had ik niet. Ik dook in de richting van de gele gloed met molenwiekende armen en slaande staart. De haaienformatie loste op in een kluwen roofvissen en stook toen recht op mij af.

Ik bereikte de eieren net voordat de eerste haai zijn bek opensperde om me in tweeën te bijten voordat hij me op zijn gemak oppeuzelde. Ik graaide de gloeiende parels uit hun nest van zeewier en hief ze op naar het monster. De haai deinsde terug en schoot weg.

Een hartslag later waren ze allemaal verdwenen, bijna alsof ze in het water waren opgelost. Misschien was dat ook zo? Wie weet waren ze nooit echt geweest, maar enkel fantomen die de Cirkelzee had opgehangen om me in paniek te brengen?

Ik strompelde het water uit, verkleumd tot op het bot.

'Heb je ze gevonden?' vroeg hij en ik hield ze omhoog voordat mijn benen het begaven. Hij ving mij op in zijn sterke armen, kuste mijn voorhoofd.

De volgende drie nachten kwam hij naar mijn bed en hij was alles waar een pasgetrouwde vrouw maar om kon vragen: teder en viriel.

'Als je wilt, kan ik je baarmoeder vullen met mijn zaad?' fluisterde hij. 'Ik heb me ingehouden omdat er diverse nogal krachtige spreuken bij betrokken zijn. Ik ben redelijk oud, ook al is er niets mis met mijn potentie en levenskracht.'

'Ja,' zei ik. 'Een baby. Welke vrouw wil dat niet?'

'Als het een zoon is, zal hij een koning of een onovertroffen krijgsheer worden, door iedereen gevreesd. Als het een dochter wordt, zal ze zo stralend en mooi zijn dat de dichters wanhopig hun lexicons zullen doorbladeren om woorden te vinden die subliem genoeg zijn om haar schoonheid te beschrijven. Keizers zullen om haar hand strijden.'

'Kan ik kiezen?' vroeg ik.

'Ga je gang, mijn innig geliefde.'

'Ik geef toch de voorkeur aan een dochter boven een wrede krijgsheer. Maak haar gezicht alsjeblieft niet meer dan redelijk aantrekkelijk en geef haar een goed verstand. Dat is genoeg.'

'Uw wil geschiede,' zei hij. 'Ik begin morgen met het ritueel.' Hij tuitte zijn lippen. 'Ik heb echter nog een laatste verzoekje.'

Mijn buik trok samen. Ik had ergens al aangevoeld dat dit nog moest komen. Dat ik zelfs met de parels niet de volledige prijs voor zijn liefde had betaald. 'Ik snap het. Het derde wapen. Om ons werkelijk veilig te maken.'

'Ik hoopte dat je het zou doen,' fluisterde hij en kustte me. 'Doe het voor je kinderen, je glorieuze zoon en je beeldschone dochter.'

Hij sloot zijn ogen en viel meteen in slaap, met een glimlach op zijn lippen die eerder zelfvoldaan dan liefdevol was.

Je glorieuze zoon en je beeldschone dochter. Hij had absoluut niet naar mijn wensen geluisterd. Voor hem waren mijn woorden niet meer dan het gekwetter van een siervogel in een zilveren kooitje geweest.

Het was dat sombere uur van de nacht waarop de ochtend onmogelijk ver weg lijkt en zelfs de nachtvogels stil zijn gevallen.

'Avenne,' klonk een stem en ik verstijfde. 'Avenne?'

Had de Cirkelzee mijn ware naam ontdekt en riep Zij me nu? Maar nee, het klonk niet in mijn hoofd en kwam duidelijk van links. Bovendien was het steeds gefluister, een geluid dat enkel voor mij bedoeld was en niets op het gebulder van de Cirkelzee leek.

Ik stond op en greep een massief gouden kandelaar van het nachtkastje, die in de vorm van een van de mindere deva's gegoten was. Het zou het prima als knuppel doen, vooral met die hoorns op zijn massieve kop en de scherpe punten van zijn vleugels.

Het gefluister voerde mij over de binnenplaats en toen de wenteltrap af. Na de derde bocht wist ik waar de stem vandaan moest komen: uit het occulte arsenaal van mijn man.

De deur zwaaide open bij mijn nadering: het paleis was zo goed verdedigd dat mijn heer en meester geen reden hadden gezien om een deur van een slot of grendel te voorzien.

'Avenne,' zei de levende strijdknoks. 'Avenne, mijn meesteres.'

'Ik ben niet je...' begon ik en besloot toen dat ik hem maar beter kon laten uitspreken. Een loyale soldaat is een kostbaar juweel, zegt het Compendium, en dit wapens was heel wat beter dan een soldaat.

De rekken reikten tot het plafond, volgehangen met scimitars in de vorm van geweerhaakte spinkrabbenpoten. Glazen flacons met bezielde water borrelden en stoomden: één druppel en je keel en longen vulden zich met lymfe zodat in je eigen vocht verdronk. Ik zag een harpoen gesneden uit een leviathan-tand, een zweep met levende zeeslangen als strengen.

De knoks stootte de harpoen aan. 'Vertel het haar. Ze heeft het recht om het te weten.'

'Ik ben degene die ze de Doorboorder der Potvissen noemen en zijn derde vrouw dook mij op.'

'Waar heb je het over?' riep ik. 'Ik ben zijn derde vrouw en ik heb je zeker niet...'

'Mijn ware naam is Ademdrinker,' onderbrak het kromzwaard me. 'En de derde vrouw plukte mij van de zeebodem en overhandigde mij aan haar man.' Nog een twaalftal wapens namen het woord en elk beweerde dat de derde vrouw hem uit de zee had opgedoken.

'Elk zevende jaar kiezen de magiër en zijn echtgenotes een derde vrouw uit,' verklaarde de strijdknoks. 'De allerbesten overleven twee duiken, maar nooit drie.'

'Hij beloofde me dat hij een baby zou geven,' protesteerde ik. 'Een slim meisje en...'

'Is het je ooit opgevallen dat er in het hele paleis geen spiegels hangen?' zei de strijdknoks. 'Ze zouden je laten zien wat ze in werkelijkheid zijn.'

'Oeroud en verschrompeld als stoffige rozijnen!' riep de harpoen.

'Wandelende mummies,' siste de zweep. 'Hij en zijn heksenvrouwen.'

'Hij zou je baarmoeder alleen met stof en gruis vullen', zei de strijdknoks. 'Je kunt net zo goed een kiezel in het hete zand planten en hopen dat er een appelboom uit groeit.'

Ik spreidde mijn handen. 'Wat moet ik doen? Wat *kan* ik doen?'

Ik was als de nieuwste vrouw van Blauwbaard uit de Noordlandse legende, opgesloten in een trollenhol terwijl haar echtgenoot zijn messen sleep.

'Loop langs de rekken en elk wapen zal je zijn ware naam vertellen.'

'En dan?'

'Gebruik ons, meesteres.'

Ik stond naar mijn slapende echtgenoot te kijken en bij ontstentenis van een spiegel, zag hij er heel knap uit en leek hij, ondanks zijn witte haar, niet veel ouder dan ikzelf. Ik hief de strijdknoks op en liet hem neerkomen. Hij had tegen me gelogen, mij gebruikt, en zou me uiteindelijk hebben laten verdrinken.

Een van de vrouwen werd wakker toen ik over de drempel stapte met mijn bebloede knots. Ze krijste een half woord, maar de zweep sloeg zich om haar nek en een van de slangen beet haar tong af voor ze de bezwering kon voltooien.

Ik stak over naar de kazerne van de Varangische lijfwachten en zei tegen de commandant: 'De magiër en zijn vrouwen zijn dood. Ik heb ze alle drie vermoord.'

Varangiërs zijn Noorderlingen en ongetwijfeld de beste soldaten ter wereld. Ze waren ook nogal pragmatisch.

'Dus u moet de nieuwe meesteres zijn.' Hij sprong in de houding, salueerde. 'Tot uw dienst, doorluchtige dame.' Hij tuurde naar de strijdknobs die ik in mijn linkerhand hield, de boog die zijn eigen pijlen zou maken zodra ik de pees beroerde. 'Mag ik u complimenteren met de keuze van uw wapens? U ziet eruit als een rechtgeaarde Hippolyte.'

'Kunnen jij en je mannen hun lichamen in zee gooien?' zei ik. 'Hopelijk begrijpt ze dan dat niemand haar schatgrotten meer zal plunderen.'

Ik was net achttien geworden toen ik trouwde. De derde vrouw van de machtigste magiër van Basra zou voor de meeste maagden de vervulling van een droom lijken. Toch, als klein meisje had ik dromen gehad die nog ambitieuzer waren.

'Kunnen we met je mee marcheren, grote dame?' zei de commandant. 'Geen enkele poortwachter zou wagen een posse Varangiërs de toegang te weigeren.'

'Start nooit een oorlog als een simpel dreigement afdoende is,' zei mijn strijdknobs tegen hem. 'Ze is in haar eentje capabel genoeg.'

‘Mijn excuses, doorluchtige dame. Dat is natuurlijk waar.’

In het eerste ochtend wandelde ik regelrecht het paleis van de emir in en hij ontwaakte met de punt van mijn harpoen die in zijn adamsappel prikte.

'Mijn naam is Evanne,' vertelde ik hem, 'en een machtiger tovenares zul je in alle steden van de Cirkelzee niet vinden. Maak mij je sultana en ik laat je in leven.'

'Sultana?'

'Ja, sultana of hoe ze de Eerste Vrouw van een emir ook mogen noemen. Het is rustiger voor de mensen als ze blijven denken dat een man hen regeert. Al zal ik je natuurlijk nergens in gehoorzamen.'

'Ik snap het.'

Ik wuifde de zwevende harpoen weg: 'Laat hem overeind komen zodat hij de kadi en ministers kan roepen om onze verloving aan te kondigen.'

'Jij wordt de ware heerser van mijn stad?' vroeg de emir. 'Met mij enkel een boegbeeld? Een stroman?'

Verrassend genoeg klonk hij bijna opgelucht. Ik bekeek hem en hij was niet bepaald knap of ook maar vagelijk krijgshaftig, maar had een vriendelijk open gezicht. Dit was het soort man dat geen enkel ambitie had om over de op twee na machtigste stad van de Cirkelzee te regeren of bevelen uit te delen aan wie dan ook. Als een emir sterft, kan de oudste zoon kiezen tussen de nieuwe emir worden of met een dolk in zijn hart ontwaken waarna de op één na oudste broer de fenikstroon bestijgt.

'Bij nader inzien, laat dat sultana maar,' zei ik. 'Derde vrouw is genoeg. Het gaat om mijn macht, niet of ik een zilveren kroon of zijden mantels draag.'

'U leert vlot, meesteres,' zei de strijdknops en dat was de hoogste lof.

EINDE